

Fizica, o chemare către noi orizonturi

„Anul 2008 a fost cel al „majoratului” pentru „Evrika!”, revistă care reprezintă deja un fenomen în plan editorial. Deși începutul a fost unul greu și anevoios, în prezent publicația este cea mai performantă revistă de fizică pentru învățământul preuniversitar. „Sufletul” acestei reviste este profesorul Emilian Micu, cel care a reușit să o transforme într-un autentic act de cultură pentru binele învățământului românesc. Pentru a afla și noi cât de greu a fost începutul, dar și ce presupune munca la revista „Evrika!”, am stat de vorbă cu profesorul Emilian Micu.

„O revistă științifică nu poate aduce profit”

Reporter: Haideti să le spunem și cititorilor noștri povestea revistei „Evrika!”.

Prof. Emilian Micu: Revista „Evrika!” a apărut prima dată în septembrie 1990, deși era proiectată cu poate cel puțin zece ani înainte. Dar, din păcate, înainte de Revoluție, nu am primit aprobarea să o editez. Aveam pregătite pentru început vreo trei numere, dar îmi trebuia o aprobare de la Comitetul de partid, pe care însă nu am primit-o. Imediat după Revoluție, am luat inițiativa să o editez pe cont propriu. Am avut niște rezerve la început, deoarece banii erau planificați pentru altceva, dar totuși am decis să scot revista. La început, în primul an, a fost difuzată doar în județul Brăila, și, mai apoi, pentru că în anul 1991 Olimpiada Națională de Fizică s-a desfășurat la Brăila, revista a fost solicitată și de alte județe, și așa am început să o expediez, la cerere, în cât mai multe județe din țară. De fapt, în acea perioadă apăruseră multe publicații de gen, dar care, după cinci-sase numere au încetat să apară, probabil pentru că majoritatea credeau că această activitate ar fi una care ar putea să aducă profit. Dar, se știe acum că o revistă școlară nu poate aduce profit, iar eu unul sunt convins că am avut de înfruntat multe. Acum, în septembrie, am împlinit 18 ani, și am sărbătorit, ca să zic așa, „majoratul” revistei.

Greutățile începutului

Rep.: Au existat fără îndoială și multe greutăți...

E. M.: Da, a fost foarte greu. La început dădeam bani din buzunar, din salarii, dar acum pot să zic că am ajuns să nu mai plătesc din buzunarul propriu. Revista este tipărită acum la Galați, la un fost asociat de-al meu, cu care am și înființat Evrika SRL în februarie 1991, fiind cea de-a 65-a societate de acest tip din Brăila. M-am asociat cu doi tipografi de la Universitatea din Galați, deoarece rectorul, care mă cunoștea, mi-a închiriat tipografia institutului. În total erau șapte tipografi, iar eu m-am

angajat să le plătesc salariile. Am renunțat acest lucru aproape doi ani de zile, când făceam naveta în fiecare zi spre Galați.

Însă, în anul 1993, unul dintre asociați și-a făcut o societate proprie, numai pe tipografie. Am aflat abia după o lună de zile, mai ales că și-a ales drept nume al societății o denumire care conținea și Evrika, la care a mai adăugat ceva. Când am aflat atât eu, cât și soția ne-am supărat foarte tare, și am decis să întrerupem colaborarea. Eu am venit la Brăila numai cu Editura „Evrika!”, iar el a rămas în continuare acolo. Aici, la Brăila, am tipărit revista la Editura Portofranco, care era în Port, dar care aparținea tot de Galați. Când au dat faliment, în 1999, am rămas, cum s-ar zice, „în pom”. Nu mai aveam unde tipări, însă, asociatul meu de la Galați m-a contactat tot timpul și căuta să mă îmbeie să mă mut la Galați, pentru că mă va ajuta el. Deși soția nu a vrut, acum, neavând altă posibilitate, am acceptat, mai ales că primul număr mi l-a tipărit gratuit. Și de atunci, revista se tipărește la Galați.

Munca stăruitoare învinge

Rep.: V-ați gândit să renunțați?

E. M.: Pot să spun că am obosit. Dar, faptul că am avut-o alături pe soția mea, care este și ea tot în învățământ, m-a ajutat și mă ajută foarte mult. Am avut-o și o am permanent alături de mine, ea este cea care mă ajută și mă sustine, și de aceea poate, nu

am renunțat niciodată.

Pe lângă revistă, noi am inițiat și un concurs „Evrika!”, iar în anul 1991 a avut loc prima ediție, cam în 15 octombrie. La început au venit invitați din șapte județe, cele limitrofe, la care s-au adăugat elevi și profesori din județul Vaslui. Am asigurat masa din fondurile proprii, în timp ce cu cazarea am beneficiat de sprijinul conducerii Liceului Progresul de atunci, care mi-a pus la dispoziție internatul instituției. La început, au fost cam o sută și ceva de participanți, iar la a doua ediție am invitat, am putut să invităm, de fapt, mai multe județe. Deja mulți ne știu de la Olimpiada Națională de Fizică și doreau să participe în număr cât mai mare. A dorit să vină și Iașiul, cu sprijinul cărora, de altfel, am reușit să chemăm și o echipă de la Chișinău, Republica Moldova, alcătuită din 12 elevi și patru cadre didactice. Astfel, am reușit să ținem șapte ediții, doar eu și soția mea. Inspectoratul Școlar Județean s-a implicat abia după a treia ediție, cu problema cazării, deoarece solicitările de a participa la acest concurs erau tot mai numeroase, ajungând chiar la peste 200 de elevi. Am primit căminele de la Liceul Pedagogic și cel de la Construcții, iar eu și cu soția alergam, făceam aprovizionarea la cantină cu tot ceea ce era nevoie. Trebuie să recunoșc că m-a ajutat foarte mult și domnul primar Anton Lungu, care a fost alături de noi în desfășurarea acestor activități pentru Brăila. Dădea diverse telefoane pentru a mă duce să iau mai repede ce alimente aveam nevoie pentru

masa copiilor și a profesorilor.

După cea de-a șaptea ediție, alte județe și-au manifestat intenția de a organiza și ele acest concurs. Astfel s-a ajuns ca editia a opta să se desfășoare în județul Dâmbovița, la o tabără pentru elevi, iar premierea a fost făcută la Târgoviște. Aici s-au ținut, de altfel, două ediții ale concursului. După aceea, următoarea ediție a fost organizată la Galați, apoi, în 2001, la Orsova, iar din 2002 Ministerul Educației a preluat acest concurs și l-a încadrat în calendarul său și, în acest fel, Inspectoratul Școlar Județean Brăila s-a angajat să-l organizeze în fiecare an.

Rep.: Știm că există și un coloviu...

E. M.: Da, dar așa mai vrea să adaug că de anul trecut, concursul se desfășoară după Olimpiada Națională și, în cadrul competiției, se face selecția lotului lărgit care participă la Olimpiada Internațională de Fizică. La fiecare ediție eu acord câte un premiu „Evrika!”, și mă bucur să văd că a ajuns și acesta la cea de-a 18-a ediție.

O altă acțiune pe care am inițiat-o a fost Colocviul Internațional de Fizică „Evrika!”, pentru profesorii din învățământul preuniversitar și universitar, unde se prezintă lucrări proprii semnate de aceștia, precum și diferite studii din domeniul fizicii. A câștigat și această manifestare o recunoaștere internațională, pentru că la fiecare ediție nu au lipsit profesorii de la Chișinău. Mai mult chiar, prima ediție s-a ținut în 1994 la Brăila, a doua ediție la

Gura Humorului, urmată de Baia Mare și de Chișinău. Ediția din 2002 s-a ținut și ea tot la Chișinău. Acum, a fost inclus și coloviu în calendarul Ministerului Educației, și se organizează în fiecare an. În acest an a fost în septembrie, la Suceava, și s-au prezentat aproape 70 de lucrări.

În prezent, singura activitate de care mă mai ocup, împreună cu soția, este revista. Vă spun sincer că nu avem angajați, pentru că nu putem să-i plătim, fiindcă poate singura societate din Brăila fără angajați. Lucrul acesta mă face însă, să fiu tot timpul ocupat. În fiecare lună avem un top al rezolvitorilor de probleme. Topul final, care este în luna septembrie a fiecărui an, este prevăzut cu premii, și acest concurs este unul foarte apreciat, avem rezolvitori din toată țara. Primesc numeroase scrisori pe care trebuie să le citesc zilnic, pentru că altfel se adună teancuri. Soția se ocupă de partea cu calculatorul, iar eu de partea aceasta. Primesc materiale chiar și pe Internet, din aproape întreaga țară.

În loc de încheiere

Departa de a fi vorba despre o satisfacție materială, publicarea Revistei „Evrika!” îi aduce profesorului Emilian Micu bucuria că Brăila este „vioara întâi în studiul fizicii”, fără de care multe dintre realizările noastre în electronică, optică și nu numai, ar fi rămas la stadiul de poveste.

Interviu realizat de
Adriana BURLACU